

Visshetens bok av Bahá'u'lláh

Forfatter Arne Rustes oversettelse. Gjengitt med Bokklubbens og Arne Rustes tillatelse fra "Bahá'í-troens skrifter" i serien "Verdens hellige skrifter", utgitt av Bokklubben 2007.

Her gjengir vi utdrag fra Kitáb-i-Íqán, Visshetens bok, som også hører til Bahá'u'lláhs hovedverker. Boken ble til i samme periode som De syv daler; mot slutten av oppholdet i Bagdad (1862–63) og før han stod frem i Ridvan-hagen med den endelige kunngjøringen av sin misjon. Boken trekker de lange linjene i åpenbaringshistorien via Moses, Jesus, Muhammad, og kulminerer med Báb og Bahá'u'lláh. Veien til full erkjennelse av den Høyeste og Eneste har vært lang og full av tilbakeslag (som gjerne skyldes teologene, de skriftlærde), mens den eneste vei for den sant søkende er å rense sitt eget "speil" fra smuss som tradisjon og overleveringer, samt egenviljen, har etterlatt, slik at det kan gjenspeile glansen fra den Høyeste Sol.

Skriftstedene som er sitert i disse tekstutdragene, er fra Koranen.

*

I Vår Herres navn, den opphøyede, den aller høyeste

Del 1

Intet menneske skal nå frem til strendene av den sanne forståelsens hav uten at det er løsrevet fra alt det som er i himmelen og på jorden. Helliggjør deres sjeler, o verdens folk, slik at dere kan nå det stade som Gud har bestemt for dere, og dermed tre inn i det tabernakel som er blitt oppført på Bayánens himmelhvelving i samsvar med forsynets forordning.

Den dypeste betydning av disse ordene er dette: De som vandrer på troens sti, de som tørster etter visshetens vin, må rense seg fra alt som jordisk er – ørene fra ørkesløst prat, sinnet fra forfølgelige forestillinger, hjertet fra verdslig påvirkning, øynene fra det som går til grunne. De bør sette sin lit til Gud, holde seg trofast til ham og følge hans vei. Da skal de bli gjort verdige til den strålende glans fra den guddommelige kunnskapens og forståelsens sol, og få motta den nåde som er ubegrenset og skjult. Dette er fordi mennesket aldri kan håpe på å nå frem til kunnskapen om den overmåte herlige, aldri drikke seg utørst fra kilden av guddommelig kunnskap og visdom, aldri tre inn i udødelighetens bolig eller ta til seg av den guddommelige nærhetens og velviljens beger, før i det øyeblikk da det slutter å betrakte dødelige menneskers ord og gjerninger som rettesnor for sann forståelse og erkjennelse av Gud og hans profeter.

Tenk over fortiden! Hvor mange var det ikke, til alle tider, både høy og lav, som med lengsel ventet på at Guds åpenbaring skulle komme gjennom de helliggjorte budbringere, hans utvalgte. Hvor ofte de har ventet hans komme! Hvor hyppig de bad om at den guddommelige nådes vind skulle blåse, og den

lovede skjønnhet skulle tre frem fra hemmelighetens slør og åpenbare seg for hele verden! Og alltid når nådens portaler åpnet seg, og det regnet over menneskeheten fra den guddommelige gavmildhets skyer, og den usynliges lys skinte over den himmelske veldes horisont, så fornektet de ham alle, og vendte seg bort fra hans ansikt – Guds eget ansikt. Undersøk selv for å bekrefte denne sannheten, i det som er blitt fortalt i alle hellige bøker.

Betrakt dette en stund, og tenk over det som har vært årsaken til en slik fornektelse fra dem som har søkt med slikt alvor og slik lengsel. Deres angrep har vært mer heftig enn tunge og penn kan beskrive. Ikke en eneste hellig åpenbaring har vist seg uten at sendebudet ble hjemsøkt av fornektelse, avvisning og den voldsomste motstand fra folkene rundt ham. Slik det klart er blitt sagt: “O elendige mennesker! Ingen budbringer kommer til dem uten at de håner ham og ler.” Og han sier atter: “Alle folkeslag har lagt skumle planer opp mot sin budbringer for på voldelig vis gripe fatt i ham, og har diskutert med tomme ord for å underkjenne sannheten.”

Uten tall og hinsides menneskenes vanlige fatteevne er like fullt de ord som har strømmet frem fra kraftens kilde, og er nedfelt fra ærens himmel. For dem som er i besittelse av sann forståelse og innsikt, er Huds sure med sikkerhet tilstrekkelig. Grunn på disse hellige ord en stund i ditt hjerte, og streb med ytterste hengivenhet etter å gripe deres mening. Studer profetenes forunderlige atferd, og tilbakevis krenkelsene og fornektelsene fremsatt av falskhetens og benektelsens barn, så kanskje du kan få menneskehjertenes fugl til å ta til vingene og fly bort fra hensynsløshetens og tvilens boliger og frem til troens og visshetens rede, der den vil drikke dypt av den eldgamle visdoms rene vann og nyte frukten fra den guddommelige visdoms tre. Slik får de rene av hjerte del i det brød som har dalt ned fra evighetens og hellighetens riker.

*

Så, da hans dag var til ende, ble Moses kalt. Rustet med det himmelske herredømmets stav, smykket med den guddommelige kunnskapens hvite hånd, kastet han sitt strålende skinn fra lysets Sinai over verden idet han trådte frem fra gudskjærlighetens Páran.

Han rådde over kraftens og den evige majestets slange. Han sammenkalte alle jordens folk og slekter til evighetens kongedømme, og han innbød dem til å innta fruktene av trofasthetens tre. Dere er helt sikkert klar over den voldsomme motstanden fra Faraos og hans folk, og de ørkesløse innbilningers steiner som de vantro kastet på det velsignede tre. Til slutt stod Faraos og hans folk opp og anstremte seg til det ytterste for å slukke det hellige treets ild med falskhetens og fornektelsens vann. De hadde glemt den sannhet at intet jordisk vann kan utslette den guddommelige visdoms flamme, og at heller ikke noen dødelig kan blåse ut det evige herredømmes lampe. Nei, tvert imot, slikt vann kan intet annet enn å intensivere flammen, og en slik blest kan bare sikre beskyttelse av lampen, om dere bare iakttar med skjønnsomhet og vandrer på Guds vei, etter hans vilje og behag. Hvor treffende er ikke det som er fortalt om en troende i Faraos slekt, og som Den overmåte herlige forteller om i boken han åpenbarte for sin elskede:

“Og en mann i Faraos familie som var en troende, og som skjulte sin tro, sa: ‘Kan du drepe en mann fordi han sier min Herre er Gud, når han allerede har kommet til deg med tegn fra din Gud? Hvis han er en løgner, vil løgneren komme over ham selv, men hvis han er av sannhet, vil truslene over ham falle på deg. I

sannhet, Gud leder ikke den som er en overtreder, en løgner.” Til sist var deres skamløshet så stor at denne selvsamme troende fikk lide en ynkelig død. “Må Guds forbannelse komme over tyrannene.”

Og grunn nå på disse tingene: Hva kunne ha avstedkommet slik strid og konflikt? Hvorfor er det slik at fremkomsten av alle sanne gudsåpenbarere har vært ledsaget av slik ufred og uro, av slik maktbruk og omveltning? Dette til tross for det faktum at alle Guds profeter, når enn de stod frem for verdens folk, uten unntak har forutsagt at enda en annen profet skulle komme etter dem, og har etterlatt tegn som bekjentgjorde fremtidens religionsordning. Om dette bærer beretningene i alle hellige bøker vitnesbyrd. Hvorfor da – til tross for menneskenes forventninger, deres søken etter helligdommens åpenbaring, og til tross for tegnene fremsatt i de hellige bøkene – skulle slike handlinger av vold og undertrykkelse og grusomhet til alle tider og tidsaldere blitt øvd mot alle profeter og Guds utvalgte? Enda han har avslørt: “Så ofte en utsending kommer til dere med det som deres sjeler ikke begjærer, så svulmer dere av stolthet. Dere anklager noen for å være bedragere, andre dreper dere.”

*

Religiøse ledere har til alle tider hindret sitt folk i å nå frem til den evige frelses strender, i og med at de holder autoritetens tømmer i sitt maktfulle grep. I begjær etter lederskap eller fordi de har manglet kunnskap og forståelse, har de fratatt folket denne muligheten. På grunn av deres myndighet og straffebestemmelser har hver eneste profet drukket av offerets kalk, og stilet sin flukt mot herlighetens høyder. Hvilke unevnelige grusomheter har ikke disse som har tilranet seg myndighetens og lærdommens seter, påført de sanne fyrster i verden, disse edelstener av guddommelige dyder! Tilfreds med et forgjengelig herredømme har de berøvet seg selv evigvarende suverenitet. Dermed skuer deres øyne ikke den høystelskedes åsyn, og deres ører hører heller ikke de deilige tonene fra lengselens fugl. Av denne grunn har alle hellige bøker omtalt geistligheten til alle tider. Slik sa han det: “O bokens folk! Hvorfor vegre seg for å tro på de Guds tegn som dere selv har vært vitne til?” Dessuten sier han: “O bokens folk! Hvorfor forkler dere sannheten med falskhet? Hvorfor med vitende og vilje skjule sannheten?” Atter sier han: “Hvorfor drive bort troende fra Guds vei?” Det er innlysende at med disse “Bokens folk” som har drevet sine medmennesker bort fra Guds rette sti, menes ingen andre enn tidens teologer. Deres navn og egenart er avslørt i de hellige bøkene, og det siktes til dem i de vers og overleveringer som er gjengitt der, om du vil iaktta med Guds øye.

*

Og da Moses hadde endt sine dager, og lyset fra Jesus, som strålte ut fra åndens daggy, omsluttet verden, stod hele Israels folk opp og protesterte mot ham. De krevde høylytt at han, som Bibelen hadde forutsagt ville komme, nødvendigvis måtte forkynne og oppfylle Moseloven. Men denne ungdommelige nasareeren, som gjorde krav på status som den guddommelige Messias, hadde annullert loven om skilsmisse og om sabbaten – de mest tyngende av alle lovene til Moses. Dessuten, hvilke åpenbarings tegn skulle likevel komme? Dette Israels folk venter ennå frem til denne dag på den åpenbaring som Bibelen har forutsagt! ...

Da hun aldri begrep deres sanne betydning, og at slike begivenheter, etter alt å dømme, overfladisk sett, aldri kom til å finne sted, forble hun derfor utelukket fra å erkjenne skjønnheten til Jesus og fra å skue Guds ansikt. Og de venter fortsatt på hans komme! Fra uminnelige tider til denne dag har jordens slekter og folk klamret seg til slike fantasifulle og usømmelige tanker, og dermed frarøvet seg selv det klare vann som strømmer fra renhetens og hellighetens kilder. Så, vedrørende hans ord: "Og da skal Menneskesønnens tegn komme til syne på himmelen." Med disse ordene menes det at når de himmelske lærdommer er blitt formørket, de guddommelig stadfestede lovers stjerne har falt, og den sanne kunnskaps måne – menneskehetens oppdrager – er blitt fordunklet; når normene for rettledning og lykksalighet er blitt forkastet og sannhetens og rettskaffenhetens morgen er sunket tilbake i natt, da skal Menneskesønnens tegn komme til syne på himmelen. Med "himmel" menes den synlige himmel, for så vidt som at når den timen stunder til, da dagstjernen på rettferdighetens himmel skal bli åpenbart, og den guddommelige ledelses ark skal seile på herlighetens sjø, skal en stjerne komme til syne på himmelen og bebude for folket ankomsten til det aller største lys. Likeledes skal en stjerne åpenbare seg i den usynlige himmel, den skal innvarsle frembruddet av den sanne og opphøyede morgen for jordens folk. Dette doble tegnet i den synlige og den usynlige himmel har kunngjort åpenbaringen av hver og en av Guds profeter, slik det vanligvis blir trodd.

Del II

Sannelig, Han som er sannhetens dagstjerne og åpenbaringen av det høyeste vesen, innehar for alle tider ubestridelig overherredømme over alt det som er i himmel og på jord, selv om det ikke skulle finnes noe menneske på jorden til å adlyde ham. Han er i sannhet uavhengig av alt jordisk herredømme, skjønt han kan være i ytterste armod. Således avslører vi for deg mysteriene om Guds sak, og skjenker deg den guddommelige visdoms edelstener, slik at du kanskje kan stige opp på forsakelsens vinger til de høydene som er tilslørt for menneskenes øyne.

*

Betydningen og den grunnleggende hensikt som ligger under disse ordene, er å avsløre og demonstrere for de rene av hjerte og de helliggjorte i ånden at de som er sannhetens lysbærere og speilene som reflekterer den guddommelige enhets lys, uansett i hvilken tidsalder og epoke de er sendt ned til denne verden fra sine usynlige tilholdssteder av urgammel herlighet, for å oppdra menneskenes sjeler og forlene med nåde alle skapte ting, er uten unntak utrustet med en alt overvinnende kraft og utstyrt med uovervinnelig suverenitet. For disse skjulte edelstener, disse lønnlige og usynlige skatter åpenbarer i seg selv og gjør gjeldende realiteten i disse hellige ord: "Gud gjør i sannhet det han vil, og forordner alt det som behager ham."

For ethvert skjønnsomt og opplyst hjerte er det innlysende at Gud, det uutgrunnelige høyeste vesen, det guddommelige, er uendelig opphøyet hinsides alle menneskelige egenskaper, slik som kroppslig tilstedeværelse, oppstigning og nedstigning, utgang og tilbakekomst. Langt fra hans herlighet er det, at den

menneskelige tunge på tilbørlig vis skulle omtale hans storhet, eller at det menneskelige hjerte skulle fatte hans uutgrunnelige mysterium. Han er og har alltid vært tilslørt i sin værens urgamle uendelighet, og vil forbli i sin virkelighet, for alltid skjult for menneskenes innsyn. "Ingen syner oppfatter ham, men hans syn oppfatter alt. Han er den skarpsindige, den alt fornemmende." Ingen bånd av direkte forbindelse kan på noen måte knytte ham til sine skapninger. Han står høyt opphøyet over og hinsides all slags atskillelse og forening, all nærhet og fjernhet. Ingen tegn kan angi hans tilstedeværelse eller hans fravær; ettersom alt som er i himmelen og på jorden er kommet til på hans befaling og på hans ønske. Han som i seg selv er urviljen, har alt steget ut av den fullstendige intethet og inn i det værendes rike, det synliges verden.

Nådige Gud! Hvordan kunne det bli funnet på noe som helst forhold eller noen mulig forbindelse mellom hans ord og de som er skapt ved det? Verset "Gud vil at du tar deg i akt for ham" bærer umiskjennelig vitnesbyrd om realiteten i vår påstand, og ordene: "Gud var alene; det var ingen annen ved siden av ham" er et sikkert vitnemål om påstandens sannhet. Alle Guds profeter og deres utvalgte, alle geistlige, vismennene, og kloke menn i alle slektsledd, erkjenner enstemmig sin manglende evne til å nå frem til forståelsen av hele sannhetens kvintessens, og de bekjenner sin utilstrekkelighet når det gjelder å gripe ham, som er den innerste virkelighet i alle ting.

Døren til kunnskap om den urgamle av dager, kilden til ubegrenset nåde, er således lukket rett i ansiktet på alle skapninger, i overensstemmelse med hans utsagn: "Hans nåde har overskredet alle ting. Min nåde har omsluttet dem alle." Utsagnet har bevirket de selvlýsende hellighetens edelstener til å fremstå fra åndens rike, i det menneskelige tempels edle form, og bli gjort åpenbart for alle mennesker, slik at de kan gå videre inn mot det uforanderlige vesens mystiske verden, og fortelle om uutgrunneligheten i hans uforgjengelige innerste vesen. Disse helliggjorte speil, disse daggry for den urgamle herlighet, er alle som én eksponenter på jorden for ham som er det sentrale himmellegemet i universet – dets essens og ytterste hensikt. Fra ham utspringer deres kunnskap og kraft; fra ham stammer deres suverenitet. Skjønnheten i deres åsyn er kun en avspeiling av hans bilde, og deres åpenbaring et tegn på hans udødelige herlighet. De er den guddommelige kunnskaps skattkammer, og gjemmestedet for himmelsk visdom. Gjennom dem er meddelt en nåde som er uendelig, og ved dem åpenbares lyset som aldri kan svinne hen. Han har endog sagt: "Det er ingen som helst forskjell mellom deg og dem; bortsett fra at de er dine tjenere, og er skapt av deg." Dette er betydningen av overleveringen: "Jeg er han, og han er jeg."

Overleveringene og utsagnene som direkte henviser til denne sak, er forskjellige og mangfoldige; vi har avstått fra å sitere dem for begrensningens skyld. Ja, alt mulig som finnes i himmelen og på jorden bærer et direkte vitnesbyrd om sin iboende åpenbaring av Guds navn og egenskaper, ettersom det inne i hvert atom ligger oppbevart tegn som fører megetsigende vitnesbyrd om åpenbaringen av det aller største lys. Det forekommer meg at om det ikke var for kraften i den åpenbaringen, kunne intet levende eksistere. Hvor prektig er den kunnskapens utstråling som skinner i et atom, og hvor veldig er dette visdommens hav som bølger inne i en dråpe! Enda mer er dette sant om mennesket, som blant alle skapte ting er blitt utstyrt med kappen av slike gaver, og er blitt utpekt til æren av en slik utmerkelse. For i ham ligger muligheten til å åpenbare alle Guds egenskaper og navn i en grad som ingen annen skapning har overgått. Alle disse navnene og egenskapene kan anvendes på ham. Gud har til og med sagt:

“Mennesket er mitt mysterium, og jeg er hans mysterium.” Mangfoldige er de vers som gjentatte ganger er blitt åpenbart i alle de himmelske bøker og de hellige skrifter, og som gir uttrykk for dette høyst utsøkte og opphøyede tema. Som han selv har åpenbart: “Vi skal visselig vise dem våre tegn i verden og inne i dem selv.” Igjen sier han: “Og også i deres egne selv: vil dere ikke da skue Guds tegn?” Og atter igjen åpenbarer han: “Og vær ikke dere som dem som glemmer Gud, og som han derfor fikk til å glemme sine egne selv.” I denne forbindelse har han sagt, han som er den evige konge – måtte alles sjeler som oppholder seg i det mystiske tabernaklet være et offer til ham: “Han har kjent Gud som har kjent seg selv.”

Jeg sverger ved Gud, o høyaktede og ærverdige venn! Skulle du grunne på disse ord i ditt hjerte, vil du for visst finne den guddommelige visdom og ubegrensede kunnskaps dører slått vidåpne for ditt ansikt.

Av det som er blitt sagt, blir det innlysende at alle ting innerst inne vitner om åpenbaringen av navnene og egenskapene til Gud inne i dem. I overensstemmelse med sine evner henviser hver og en av dem til Gud og er uttrykk for kunnskapen om ham. Så maktfull og allmenn er denne åpenbaringen at den har omsluttet alle ting, både synlige og usynlige. Således har han åpenbart: “Har noen som helst, bortsett fra deg, en åpenbaringskraft som ikke er i din besittelse, så at den kunne ha åpenbart deg? Blindt er det øye som ikke oppfatter deg.” Likeledes har den evige konge uttalt: “Ingenting har jeg oppfattet, uten at jeg oppfattet Gud inne i det, Gud før det, eller Gud etter det.” Også i Kumayls overleveringer er det skrevet: “Se, et lys har brutt frem fra evighetens morgen, og se! Dets bølger har trengt gjennom alle menneskers innerste virkelighet.” Mennesket, den edleste og mest fullkomne av alle skapte ting, overgår dem alle med hensyn til intensiteten i denne åpenbaringen, og er et fullstendigere uttrykk for dens herlighet. Og den mest fullendte, den eminente, mest fremragende og den ypperste av alle mennesker, er åpenbareren av sannhetens sol. Ja, alt annet ved siden av disse åpenbarere lever i kraft av deres vilje, og rører seg og har sitt liv gjennom nåden som utgytes fra dem. “Var det ikke for deg, ville jeg ikke ha skapt himlene.” Nei, alle vil svinne inn til ytterste intethet i deres hellige nærvær, og bli som en glemte ting. Den menneskelige tunge kan aldri på behørig vis synge deres lovprisning, og menneskelig tale kan aldri avdekke deres mysterium. Disse hellighetens tabernakler, disse opprinnelige speil som avspeiler herlighetens udødelige lys, er kun uttrykk for ham som er den usynlige blant de usynlige. Ved åpenbaringen av disse edelstener av guddommelige dyder er alle navn og egenskaper ved Gud, slik som kunnskap og kraft, suverenitet og herredømme, nåde og visdom, herlighet, gavmildhet og barmhjertighet, blitt åpenbart.

*

Slike ting har stadig funnet sted i enhver gudsåpenbarers dager. Også Jesus sa: “Dere må bli født på ny.” Igjen sa han: “Uten at mennesket er født av vann og av ånd kan han ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjød er kjød; og det som er født av ånden er ånd.” Den dypeste mening med disse ordene er at hvem som helst som i enhver forstand er født av ånden og levendegjort ved åndedrettet til hellighetens åpenbarer, han hører i sannhet til dem som har nådd frem til “liv” og “gjenoppstandelse” og har steget inn i gudskjærlighetens “paradis”. Og den som ikke er blant dem, er dømt til “død” og “elendighet”, til vantroens “ild” og til

Guds "vrede". I alle skrifter, bøker og krøniker er domfellelse til død, ild, blindhet, mangel på forståelse og lydhørhet, blitt uttalt mot dem hvis lepper ikke har smakt den sanne kunnskaps beger, og hvis hjerter er blitt fratatt den hellige ånds nåde i sine levedager.

*

Men, o du min bror, når en sann søkende beslutter å legge ut på stien som leder til kunnskap om den urgamle av dager, må han før alt annet rense og lutre sitt hjerte, som er setet for åpenbaringen av Guds innerste mysterier, for alt fordunklende støv etter oppsamlet viten, og fra alle hentydninger fra dem som legemliggjør sataniske vrangforestillinger. Han må lutre sitt bryst, som er alteret for den elskedes vedvarende kjærlighet, for all slags smuss, og helliggjøre sin sjel fra alt som er forbundet med vann og leire, fra alle bindinger til uvirkelige og forbigående ting. Han må rense sitt hjerte slik at ingen levning av hverken kjærlighet eller hat kan dvele der, for at ikke denne kjærligheten blindt skal lede ham til feiltrinn, eller at hatet skal drive ham bort fra sannheten. På denne dag er du vitne til hvordan de fleste mennesker er avskåret fra det udødelige ansikt på grunn av kjærlighet og hat, hvordan de har fart vill fra legemliggjøringen av de guddommelige mysterier, og streifer omkring, uten noen hyrde, i glemselens og feiltrinnenes ødemark. Søkeren må hver stund sette sin lit til Gud og gi avkall på jordens mennesker, løsrive seg fra støvets verden og holde seg til ham som er herrenes Herre. Han må aldri søke å opphøye seg selv fremfor noen andre, men vaske vekk fra hjertets tavle ethvert spor av hovmod og tåpelig forfengeligheit. Han må iakttå stillhet, og avstå fra ørkesløs tale. For tungen er en fortærende ild, og uvøren tale en dødelig gift. Fysisk ild fortærer legemet, mens tungens ild sluker både hjerte og sjel. Den førstnevntes makt varer bare for en tid, mens virkningene av den andre varer i hundre år.

Søkeren bør også betrakte baksnakk som den alvorligste villfarelse, og holde seg langt borte fra dens innflytelse, ettersom baktalelse slukker hjertets lys og tilintetgjør sjelens liv. Han bør være tilfreds med lite, og befri seg fra utilbørlig begjær. Han bør sette samværet med dem som har gitt avkall på verden høyt, og betrakte det å ta avstand fra storskrytende mennesker som et kostelig gode. Ved hvert daggry bør han samtale med Gud og med hele sin sjel være utholdende i sin søken etter den elskede. Han bør la enhver egensindig tanke fortæres ved hjelp av flammen fra kjærlig å påkalle hans navn, og med lynets hurtighet sette til side alt uten ham. Han bør understøtte de fordrevde, og aldri holde sine gaver tilbake fra de nødlidende. Han bør vise vennlighet mot dyr, og enda mer overfor sine medmennesker, de som er gitt talens gave. Han bør ikke nøle med å ofre sitt liv for sin elskede, og aldri tillate menneskers kritikk å lede ham bort fra sannheten. Han bør ikke ønske for noen annen det han ikke ønsker for seg selv, eller love noe han ikke vil holde. Av hele sitt hjerte bør den søkende unngå vennskap med misdedere, men be om tilgivelse for deres synder. Han bør tilgi synderen og aldri forakte hans lave stade, for ingen kjenner sitt eget endelikt. Hvor ofte har ikke en synder i dødens time nådd frem til troens grunn, drukket ut av udødelighetens drikk, og hevet seg opp til den himmelske skare. Og hvor ofte har ikke en hengiven troende, i timen for sjelens himmelfart, vært så forandret at han faller i den underste ild. Vår hensikt med å avsløre disse overbevisende og vektige påminnelser, er å legge søkeren på hjerte at han burde betrakte alt annet ved siden

av Gud som forgjengelig, og regne alle ting bortsett fra ham, som er gjenstand for all tilbedelse, som ren og skjær intethet.

Disse tingene hører til den opphøyedes egenskaper, og de utgjør garantistempelen for den åndelig innstilte. De er allerede nevnt i forbindelse med betingelsene til de veifarende som betrer stien til virkelig kunnskap. Når den fristilte veifarende og helhjertede sökende har oppfylt disse grunnleggende betingelser, da og bare da kan han kalles en sann sökende. For så vidt som han har oppfylt betingelsene som er forutsatt i verset: "Hver den som gjør seg anstrengelser for oss", skal han nyte godt av velsignelsen som er tildelt med ordene: "På vårt vis skal vi med sikkerhet veilede ham."

Bare når søkingens lampe er tent i søkerens hjerte i oppriktig streben og lengsel, inderlig hengivelse og brennende kjærlighet, henførelse og ekstase, og vinden fra Guds kjærlige omsorg stryker over hans sjel, vil villfarelsens mørke bli fordrevet, og tvilens og bekymringens tåke bli splittet, og kunnskapens og visshetens lys omslutte hans tilværelse. I denne stund vil den mystiske herold, som fremfører åndens frydefulle budskap, skinne frem fra Guds by, strålende som morgengryet, og ved kunnskapens trompetstøt vekke opp hjertet, sjelen og ånden fra likegyldighetens slummer. Da vil mangfoldige gunstbevisninger og strømmende nåde fra den evigvarende ånd skjenke søkeren nytt liv slik at han finner seg forlenet med nytt øye, nytt øre, nytt hjerte og et nytt sinn. Han vil beskue universets åpenbarte tegn og trenge gjennom sjelens skjulte mysterier. Idet han skuer med Guds øye, vil han oppfatte inne i hvert atom en dør som leder ham til stedet av full visshet. I alle ting vil han oppdage den guddommelige åpenbarings mysterier og vitnesbyrdet om en evigvarende manifestasjon.

Ved Gud sverger jeg! Om han vandrer på veiledningens sti og søker å bestige rettsindighetens høyder for å nå frem til dette herlige og opphøyede stede, skal han innånde Guds vellukt på tusen mils avstand, og skue hvordan den guddommelige veilednings strålende morgen stiger opp over alle tings daggry. Hver eneste ting, hvor liten den enn er, skal være en åpenbaring for ham, og lede ham til hans elskede, gjenstanden for han søken. Skjønnsomheten hos denne sökende er så stor at han vil skjelve mellom sannhet og falskhet, akkurat som han skjelner sol fra skygge. Hvis Guds deilige vellukt driver mot de ytterste hjørner av Østen, vil han med sikkerhet kjenne den og innånde dem, selv om han oppholder seg ved Vestens ytterste ende. På samme måte vil han helt klart skjelve alle Guds tegn – hans vidunderlige ytringer, hans veldige verk og mektige gjerninger – fra menneskenes handlinger, ord og atferd, akkurat som smykkemedien kjenner edelstenen fra vanlig stein, eller som når menneskene skiller vår fra høst og varme fra kulde. Når den menneskelige sjelens kanaler er rensset for alle verdslige og hemmende bindinger, vil den ufeilbarlige fornemme den elskedes ånde over umåtelige avstander, og ledet av vellukten vil han stige inn i visshetens by. Der inne vil han oppdage undrene i hans gamle visdom, og han vil oppleve alle de skjulte lærdommer i raslingen fra treet som blomstrer i denne byen. Både med sitt indre og ytre øre vil han fra dets støv høre hymner av ære og lovprisning stige opp til herrenes Herre, og for sitt indre øye vil han oppdage "tilbakevendingen" og "gjenfødelsens" mysterium. Hvor uutsigelig herlige er tegnene, vitnesbyrdene, åpenbaringene og praktene som han som er kongen over navn og egenskaper har forordnet for den byen! Ankomsten til denne byen slukker tørst uten vann, og tenner kjærligheten til Gud uten ild. Inne i hvert gressstrå ligger mysteriene i den uransakelige visdom bevart, og i enhver rosenbusk er det myriader av nattergaler som lar sin sang strømme ut i lykksalig henrykkelse. Byens vidunderlige tulipaner

utfolder den udødelige ilds mysterium i den brennende busk, og dens deilige og hellige velsmak ånder ut duften av den messianske ånd. Den skjenker velstand uten gull, og tildeler udødelighet uten død. I hvert blad er uutsigelige gleder oppbevart, og inne i hvert eneste kammer ligger utallige mysterier gjemt.

Når de som tappert strever med å søke Guds vilje, har avstått fra alt annet enn ham, vil de komme til å være så knyttet og forbundet med den byen at et øyeblikks atskillelse fra den er utenkelig. De vil lytte til ufeilbarlige beviser fra denne forsamlingens hyasinter, og de vil motta de sikreste vitnesbyrd gjennom skjønnheten i dens rose og sangene fra dens nattergal. En gang i løpet av hvert tusenår skal denne byen bli fornyet og utsmykket på nytt.

Derfor, o min venn, påhviler det oss å utøve den største anstrengelse for å nå frem til den byen. Ved Guds nåde og hans dype kjærlighet må vi sønderrive “ærekjærhetens slør”, slik at vi med urokkelig standhaftighet kan ofre våre lutende sjeler på den nye elskedes sti. Vi skulle med øynene i tårer, glødende og uopphørlig, bønnfalle ham å velvillig innvilge oss den nåden. Denne by er intet annet enn Guds ord åpenbart i hver eneste tidsalder og religionsordning. I Moses’ dager var det lovbøkene; hos Jesus var det evangeliet; i Muhammads dager, Guds budbringer, var det Koranen; på denne dag er det Bayánen. Den er forordningen fra ham som Gud har villet åpenbare sin egen bok gjennom – boken som alle bøker fra tidligere forordninger nødvendigvis henviser til, boken som overskrider og er dem alle overlegen. I disse byer er det åndelige underhold rikelig tildelt, og uforgjengelige gleder utdelt. Maten de skjenker er himmelens brød, og ånden de bibringer er Guds uforgjengelige velsignelse. For de frigjorte sjeler skjenker de enhetens gave, de beriker den nødlidende og tilbyr kunnskapens beger til dem som vandrer i uvitenhetens ødemark. All veiledning, velsignelse, lærdom, forståelse, tro og visshet, tildelt alle som er i himmel og på jord, er gjemt og oppbevart i disse byene.